

SAALIM MAWLAA ABIHUDHAIFAH

Välsignad vare Koranens bärare

Allahs Sändebud ﷺ rådde sina följeslagare en dag: "Ta emot Koranen från fyra personer: Abd Allah Ibn Mas'uud, Saalim Mawlaa Abi Hudhaifah, Ubai Ibn Ka'b och Mu'aadh Ibn Jabal."

Vi har tidigare mötts av Ibn Mas'uud, Ubai och Mu'aadh. Men vem var denne fjärde följeslagare som Sändebudet utsåg till en auktoritet för Koranundervisning och en referenskälla? Det var sannerligen Saalim Mawlaa Abi Hudhaifah. Han var en from tjänare. Islam upphöjde honom tills den gjorde honom till son till en av islams stora män, som innan sin omvändelse hade ärats som en av qurayshiternas ädlaste och en av deras ledare. När islam upphävde seden med adoption, blev han en broder, en vän och en beskyddare till den han hade adopterat. Sådan var den ärorike följeslagaren Abu Hudhaifah Ibn 'Utbah. Tack vare Allahs nåd och hans välvilja mot Saalim, nådde han en upphöjd och hög ställning som hans andliga dygder, hans uppförande och hans fromhet hade beredd vägen för.

Saalim Mawlaa Abi Hudhaifah var känd under det namnet eftersom han hade varit en slav och blivit frigiven. Han trodde på Allah och Hans Sändebud tidigt och intog sin plats bland den första generationen.

Abu Hudhaifah Ibn 'Utbah omvände sig till islam i ung ålder och skyndade sig till islam, och lämnade sin fader 'Utbah Ibn Rabii'ah att svälja sin vrede och sina bekymmer som störde renigheten i hans liv, på grund av hans sons omvändelse — en son som var ärad bland sitt folk. Hans fader hade förberett honom för ledarskap bland qurayshiterna.

Abu Hudhaifah adopterade Saalim och frigav honom, och han kom att bli känd som Saalim Ibn Abi Hudhaifah. Båda dyrkade oavbrutet sin Herre med vördnad och fruktan och var ytterst tålmodiga under qurayshiternas påfrestningar och deras intriger.

En dag uppenbarades koranverser som förbjöd seden med adoption, och varje adopterad person återgick till att bära sin biologiske faders namn som hade fött honom. Zaid Ibn Haarithah, till exempel, som Profeten hade adopterat och som bland muslimerna hade varit känd som Zaid Ibn Muhammad, återgick till att bära sin faders namn Haarithah och blev Zaid Ibn Haarithah. Men Saalims fader var inte känd för honom, och därför blev Abu Hudhaifah hans förmyndare och han kallades Saalim Mawlaa Abi Hudhaifah.

Kanske ville islam, när det upphävde adoptionsseden, säga till muslimerna: Låt inte blodsband eller släktskap, och inte heller det band varmed ni bekräftar ert broderskap, bli större och starkare än islam självt och den tro i vilken ni verkligen är gjorda till bröder. De tidiga muslimerna förstod detta mycket väl. Ingenting var därför mer älskat av någon av dem efter Allah och Hans Sändebud än deras bröder i tro och i islam.

Vi har sett hur Ansaar välkomnade sina bröder muhaajiruunerna. De delade med dem sin rikedom, sina hem och allt de ägde. Det är detta vi ser hända mellan Abu Hudhaifah, qurayshiternas ädle, och Saalim, som var en frigiven slav och inte kände sin fader.

De förblev mer än bröder ända till den sista stunden av sina liv, ja ända till döden: de dog tillsammans, ande vid ande och kropp nära kropp. Det är islams unika och oöverträffade storhet, men detta är bara en av dess storheter och överlägsenhet.

Saalim trodde med en uppriktig tro och vandrade sin väg till Allah genom att anta de hängivnas och frommas uppförande. Varken hans härstamning eller hans ställning i samhället hade någon betydelse för honom. Han

upphöjdes genom sin fromhet och uppriktighet till det nya samhällets högsta grad, det samhälle som islam kom för att upprätta och låta resa sig

på en ny, stor och rättvis grund — en grund sammanfattad i följande ärorika vers: "Sannerligen, den mest ärade av er inför ALLAH är den mest fromme av er" (49:13) och i de ädla haditherna: "Araber är inte överlägsna icke-araber utom i fromhet" och "En vit kvinnas son är inte överlägsen en svart kvinnas son utom i fromhet."

I detta nya, rättledda samhälle fann Abu Hudhaifah, som bara igår var en slav, heder i att ha ansvar, makt och att styra. Därtill fann han heder för sin familj i att gifta bort Saalim med sin brorsdotter Faatimah Bint Al-Waliid Ibn 'Utbah. Och i detta nya, rättledda samhälle, som krossade den orättvisa klassesstrukturen och förbjöd falska distinktioner och privilegier, fann Saalim sig alltid i första ledet tack vare sin ärlighet, sin tro och sitt mod.

Ja, han blev imam för muhaajiruunerna från Mecka till Medina under deras bön i Qubaa'-moskén. Det finns bevis i Allahs bok, när Profeten beordrade muslimerna att lära av honom. Hos honom fanns män av godhet och förtjänst, vilket fick Sändebudet att säga till honom: "Pris vare Allah, som lät finnas i min nation hans like som dig." Hans muslimska bröder kallade honom "Saalim bland de rättfärdiga."

Sannerligen, Saalims historia liknar Bilals historia och historien om mången slav och fattig, från vilka islam skakade av slaveriets och svaghetens faktorer och gjorde dem till imamer och befälhavare i ett samhälle av vägledning, förnuft, ärlighet i levnadssätt och uppriktighet.

Saalim var en mottagare av alla islams rättledda dygder. Dessa dygder samlades i honom och kring honom, och hans uppriktige, djupa tro ordnade dem i rätt ordning i den vackraste disposition. Bland hans mest framträdande dygder var hans öppna, offentliga frimodighet om vad han uppfattade som sanning. Han teg inte när han uppfattade något som han kände att det var hans plikt att tala om. Han svek inte livet genom att förbli tyst när misstag begicks.

Efter att muslimerna befriade Mecka sände Allahs Sändebud ﷺ ut några avdelningar till byar och stammar runt Mecka för att informera dem om att när han sände någon till dem, kom de enbart som kallare till tron, och att de inte fick skada eller döda dem.

I spetsen för ett av dessa kompanier stod Khaalid Ibn Al-Waliid. När Khaalid nådde sin destination ledde en incident honom till att använda svärdet och utgjuta blod. När Profeten ﷺ hörde talas om dessa händelser, bad han om förlåtelse hos sin Herre en lång tid och sade: "O Allah, jag tar

sannerligen avstånd från allt som Khaalid har gjort.” De troendes befälhavare Omar brukade alltid återkalla och bedöma honom och säga: ”I Khaalids svärd finns sannerligen en tung börda.”

Saalim Mawlaa Abi Hudhaifah åtföljde Khaalid på detta fälttåg, tillsammans med andra följeslagare. Så snart Saalim såg Khaalids handlingar konfronterade han honom med en skarp invändning och fortsatte att räkna upp för honom de misstag han hade begått. Khaalid, ledaren och den store hjälten i både jaahiliyyah och islam, lyssnade första gången, försvarade sig den andra gången och talade med ännu större kraft den tredje gången, medan Saalim, som höll fast vid sin ståndpunkt, talade utan rädsla, undvikande eller omsvep. Saalim betraktade vid den tidpunkten inte Khaalid som en adelsman bland Meckas adelsmän, medan han själv bara igår hade varit en slav. Nej, islam hade skapat jämlikhet mellan dem. Han betraktade honom inte som en ledare och vördade hans misstag, utan som en partner i plikt och ansvar. Därtill härstammade hans opposition mot Khaalid inte från ett egoistiskt syfte eller intresse; det var ett råd, helgat av islam, vilket var hans rättighet. Det han hela tiden hörde från sin Profet var en grund och kärna i hela religionen när denne sade: ”Religionen är uppriktigt råd. Religionen är uppriktigt råd. Religionen är uppriktigt råd.”

När Khaalids handlingar nådde Sändebudet ﷺ frågade han: ”Var det någon som trädde fram mot honom?” Han dröjde inte med att fråga och var inte alarmerad. Hans vrede stillades när de sade till honom: ”Ja, Saalim granskade honom kritiskt och motsatte sig honom.”

Saalim levde med sin Sändebud ﷺ och de troende. Han höll sig inte tillbaka från något slag och avstod inte från att utföra någon tillbedjan, och hans broderskap med Abu Hudhaifah ökade dagligen med ömsesidig självupppoffring och solidaritet.

Sändebudet ﷺ gick bort till den Allrahögste Förmyndaren och califen Abu Bakr konfronterades med avfällingarnas konspirationer. Sedan kom Al-Yamamahs dag och det var ett fruktansvärt krig. Islam hade inte gått igenom något liknande. Muslimerna drog ut för att strida och Saalim och hans broder Abu Hudhaifah drog ut för att strida för Allahs sak. I stridens inledning höll muslimerna inte ut mot anfallet. Men varje troende där kände att striden var hans egen och ansvaret var hans eget. Khaalid Ibn Al-Waliid samlade dem igen och omorganiserade armén med häpnadsväckande skicklighet och genialitet.

Bröderna Abu Hudhaifah och Saalim omfamnade varandra och lovade varandra martyrskap för sanningens religions skull, som hade gett dem lycka i detta liv och det kommande. De kastade sig in i stridens väldiga, fruktansvärda hav. Abu Hudhaifah ropade: "O Koranens folk, pryda Koranen med era handlingar", och hans svärd var som en våldsam orkan i Musailamah Lögnarkens armé. Och Saalim skrek: "Vilken dålig bärare av Koranen jag skulle vara om muslimerna anfölls genom mig."

Kasta dig in i fällan, o Saalim, men ja, du är vår bästa bärare av Koranen.

Och Saalims svärd var kraftfullt mot avfällingarnas nackar, som hade gett sig på att fira qurayshiternas jaahiliyyah och släcka islams ljus. Avfallets svärd föll på hans högra hand och högg av den, medan han med den bar muhaajiruunernas standar efter dess bärare Zaid Ibn Al-Khattaab hade fallit. När hans högra hand höggs av tog han upp standaret med den vänstra och fortsatte att vifta det högt medan han ropade följande ädla koranverser: "Och hur många av Profeterna har stridit, och med dem stora skaror av gudfruktige? Men de förlorade aldrig modet när motgång drabbade dem i ALLAHS sak, och de försvagades inte, och de sviktade inte. Och ALLAH älskar de som visar uthållighet" (3:146).

Är det inte det mest storslagna stridsropet? Det är det han valde på dödens dag.

En grupp avfällingar slöt ring runt honom och hjälten föll, men hans ande fortsatte att upprepa verserna i hans rengjorda kropp, tills striden slutade med dödandet av Musailamah Lögnaren, hans arméns nederlag och den muslimska arméns seger.

När muslimerna granskade sina offer och martyrer fann de Saalim i dödens sista kval. Han frågade dem: "Vad har Abu Hudhaifah gjort?" De sade: "Han dog som martyr." Han sade: "Lägg mig bredvid honom." De sade: "Han är bredvid dig, o Saalim." Han hade vunnit martyrskap på samma plats.

Han log sitt sista leende och talade inte igen. Han och hans broder hade uppnått vad de hade längtat efter. Tillsammans hade de blivit muslimer. Tillsammans hade de levt och tillsammans hade de dött som martyrer.

O, lyckans storhet och ödets skönhet! Och han gick till Allah, den store troende om vilken Omar Ibn Al-Khattaab sade på sitt dödsbädd: "Om Saalim vore i livet, hade jag gett honom befälet efter mig."